

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

UKRAINIAN LABOR NEWS

CORNER PRITCHARD AVE & MCGREGOR ST.

The Provincial Library City

WINNIPEG, MANITOBA, CANADA

Виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday

РІК III.

Ч. 41.

СУБОТА, 21. МАЯ 1921.

WINNIPEG, MAN.

SATURDAY, MAY 21st, 1921.

No. 41.

VOL. III.

Новинки.

З ПОВСТАННЯ НА ГОРИШНІМ ШЛЕСКУ.

Німці не допустять поживи шлеским повстанцям.

КАТОВИЧІ, 17. мая. — На розказ найвищої німецької команди організації "цивільної оборони" здержано всякий довіз поживи на територію окуповану польськими повстанцями. Німці обчислюють, що провідник польських повстанців на Горішнім Шлеску, Корфант, не має поживи більше як на два тижні. Щоби примусити його голодом здати ся або вийти з окупованої території, Німці відтіла весь довіз поживи не тільки для нестравляного польського, але й німецького населення. Поверх 20,000 польських і німецьких дітей остана ся відразу без капла молока і другої поживи, не беручи вже під розвагу старшого віком населення.

Польща має заплатити Італії сім мільонів лір відшкодованя.

РИМ, 17. мая. — Телеграфічна агенція Стефані говорить, що мікалантська комісія на Горішнім Шлеску рішила, що Польща має заплатити Італії сім мільонів лір відшкодованя за втрати понесені італійським військом в час наступу повстанців. Польща не сказала ще в сій справі свого слова.

Злучені Держави відказали ся поперти Польщу в шлескьом питаню.

ВАШІНГТОН, 17. мая. — Польща формально заапетувала до правительства Злучених Держав, щоби воно як будучий мікалантський конференції поперло Польщу в її домаганю що до долі Горішнього Шлеску. Американське міністерство закордонних справ дало до зрозуміння, що Злучені Держави до сєї справи не хочуть вмішуватись, бо питане Гор. Шлеску є виключно європейське.

Англія остерігає Францію і Польщу.

ЛОНДОН, 18. мая. — Лорд Джордж, прем'єр Великої Британії заявив нині, що він дальше держить ся становища, яке він займає в справі Горішнього Шлеску. Між иншим він сказав: "Доля Горішнього Шлеску мусить бути рішена найвищою альянтською радою, а не Корфантом. Преса Вел. Британії, Злуч. Держав і Італії одностайно потвердила мій погляд в справі Гор. Шлеску, висказаний мною на днях. Се означає, що альянти думають повинити постанови версальського договору. З цілою пошаною до Франції мущу заявити, що французька преса хоче толкувати всяке висловлене альянтської опінії тільки так, як вона сего хоче. А се погано. Така опінія і настрої, если би її обстоювати, буде фатальною для всякого союзника".

Англія вилзе ще на Шлеск два батальони війська.

ПАРИЖ, 20. мая. — Як повідомляють, в Лондоні розважють над висланням на Горішній Шлеск двох додаткових батальонів британських жовнірів. Війська будуть додані до малої альянтської залози, стаціонуваної там

для вдержаня порядку під час недавнього публіцисту, яка то залага оказла ся за малою, щоби встояти проти інвазії польських повстанців.

Польська преса переказує ся бити всіх і вся.

ВАРШАВА, 20. мая. — Уявляючи натисковий альянти і инших, вмішаних в ситуацію Горішнього Шлеску, польський міністер закордонних справ князь Салегга зрезигнував. Реігнація і инші події довела польську пресу до ошаління, в якій вона грозить, що "армія польських героїв" буде наново змобілізована, щоби "бити Велику Британію, Німеччину, когобудь, або кожного". (Читаючи таку хвалювальність польської преси, мимоволі треба сміятися, бо поважно брати сих "погроз" альянтського вихованка брати не можна.)

З СТРАЙКУ БРИТАНСЬКИХ МАЙНЕРІВ.

Сподіють ся вкорті покінчити майнерський страйк.

ЛОНДОН, 18. мая. — Наглий поворот прем'єра Лорда Джорджа до міста вказує на те, що майнерський страйк буде вкорті покінчений. Томас Аштон, провідник майнерів з Ланкашаїр стоїть за те, щоби головні домаганя майнерів полишити до залагодженя на північше, а тепер заключити тільки тимчасову угоду. Майнерські провідники з Веллі говорять, що коли би страйк скінчив ся завтра, то більшість коналень є так знищені, що праця в них не пічне ся скорше як за три місяці.

Бють камінем страйколомів.

ГЛЕСГО, 18. мая. — Доківі робітники в Глестго, що вийшли на страйк звели боротьбу з поліцією, коли ся послідна стала в обороні скебів. Страйкері побачивши, що страйколомів неможливо переконати словом, почали переконувати їх камінем. По обох сторонах ранено багато осіб. В других дистриктах заворушення не мають такого серйозного характеру.

За час майнерського страйку втрачено 24,000,000 робочих днів.

ЛОНДОН, 18. мая. — Від дня виходу майнерського страйку втрачено до сєї пори 24,000,000 робочих днів. Властители копалень випрацюють тепер нові плани закінчити страйк, бо його продовжуване убиває щораз більше індустрію в цілій країні. План Маркіса з Лондондері обнизити кошти продукції не обтиваючи робітничої платні, буде предложений вкорті майнерській федерації.

Гроза страйку в британській текстильній індустрії.

МАНЧЕСТЕР, 18. мая. — Екзекутивний комітет північних повітів текстильної федерації прийняв резолюцію, що федерація текстильних робітників не годить ся на пропозицію хлібодавців обтяти робітнику платню на 30 процентів. Если властители ткалень будуть обстоювати при своїй пропозиції, 300,000 текстильних робітників вийдуть на страйк.

Переслідуване комуністів в Англії.

БІРМІНГЕМ, Англія, 16. мая. — На основі виняткового закону, який введено в Англії на випадок генерального страйку, арештовано трох членів комуністичної партії, Коколя, Лакета і МекКлора. Оскарженя проти них не поставлено ще ні якого. Поліція наїхавши на їх мешканя сконфіскувала всю літературу і переписку. Всі три арештовані комуністи були британськими жовнірами.

ВІСЛІД ВИБОРІВ В ІТАЛІЇ.

РИМ, 20. мая. — Кінцевий вислід парламентарних виборів, що відбули ся минулого неділі по цілій Італії вказує, що коаліційні партії будуть мати в слідуючій палаті послів 221 місце. Інші політичні партії будуть репрезентовані як слідує: фашисти (крайні націоналісти) 28, аграрії 22, соціалісти 125, католики 106, комуністи 15, републикани 9, Славяни 5, Німці 4.

В день італійських виборів зістало убитих 63 а ранених 200 осіб.

РИМ, 18. мая. Втрати в наслідок виборчої боротьби в цілій Італії вносьть 63 особи в убитих а 200 в ранених.

Найсильніше заворушення мало місце в Мілані, де убито много членів королівської гвардії. В провинції Флоренції убито п'ять осіб, в Легорні одну і в Новара одну особу а много ранено. Італійські націоналісти спалили також в Новара Робітничий Дім.

В Мілані соціалісти мають переважачу більшість.

РИМ, 15. мая. — В цілій Італії відбувають ся сьогодні парламентарні вибори. Конституціоналісти в Римі чванять ся великими успіхами і побідою над соціалістами.

В Мілані соціалісти вибрали сімнайцять членів, тоді як всі инші партії разом лишень десять. В Турині соціалісти вибрали одинадцять послів, конституціоналісти п'ять а католики три. У Флоренції соціалісти здобули вісім місць, конституціоналісти три а католики також три.

Підчас виборів порядок удержували озброєні фашисти.

З НІМЕЦЬКО-АЛІАНТСЬКИХ ВІДНОСИН.

Німецьчина згодилася на альянтські условини воєнного відшкодованя.

ПАРИЖ, 18. мая. — Німецький амбасадор др. В. Маєр відбив нині з французьким прем'єром конференцію, на якій заявив, що німецьке правительство прийняло без застережень всі условини, які були висловлені в послідній мікалантській ноті до Німеччини. Амбасадор запевнив французького прем'єра, що німецьке правительство постареть ся сповнити всі точки альянтського ультиматума. Се викликало в французьких урядових кругах прихильний настрій до нового німецького правительства.

Німецьчина буде платити готівкою в золоті, вимінити паперами і чеками.

Перша рата, яку заплатити Німецьчина альянтам і буде рівнати ся 150 мільонам золотих марок, буде представляти ся салдууючо: 11,675,000 доларів, 3,500,000

фунтів штерлінгів, 22,000,000 французьких франків, 4,000,000 швейцарських франків, 2,000,000 голландських флоринів, 6,500,000 данських корон, 3,000,000 шведських корон, 3,500,000 норвезьких корон, 8,500,000 позетів і 10,000,000 золотих марок. Сих десять мільонів золотих марок правдоподібно відішлеть ся до Злучених Держав, бо там золото буде мати найвищу вартість.

Рата не буде заплачена тільки самим золотом і гримми, але й паперами виміни, котрі вкорті можна буде вимінити за готівку та чеками після вимінної вартості за дня 31. мая.

Канада дістане також частину німецького відшкодованя.

ОТТАВА, 18. мая. — Мала частина першої рати німецького відшкодованя припаде правдоподібно і для Канади. Перша рата піде на кошт вдержаня окупованої альянтської армії. А що Канада мала тільки мале число своїх жовнірів в окупційній армії після підписаня перемир'я, дякуючи й частина відшкодованя для неї буде не велика.

На конгресі ІІІ. Інтернаціоналу буде заступлених 53 країн.

РИГА, 17. мая. — Як проголошують московські "Известія", то на третій конгрес ІІІ. Інтернаціоналу, котрий відбусть ся в місяцю червня, запрошені також зі Злучених Держав Об'єднана Комуністична Партія і Юніа Індустріальних Робітників Світа. Сю послідню організацію буде заступити Вільям Д. Гейвуд, котрий є вже в Москві.

В нарадах сегоднішнього конгресу візьмуть участь 53 країни, з котрих кожда буде заступлена одною або більше групами комуністів або соціалістів, котрі привілять тезис і услівя Третього Інтернаціоналу.

Надіють ся, що Канада буде також заступлена комуністичною групою.

Делегати Одної Великої Юнії на конгресі ІІІ. Інтернаціоналу.

ЕДМОНТОН, 19. мая. — В звязі з депешою з Риги з сегоднішнього конгресу Третього Інтернаціоналу в Москві тут довідують ся, що Канада тут довідують ся, що Канада буде правдоподібно репрезентована на тім конгресі. Джордф Найт з Едмонтону буде одним з делегатів з Канади репрезентувати Одну Велику Юнію. Тут розуміють, що він отримав свої повноваження, на московську конвенцію від екзекутиви Одної Великої Юнії в Вінніпегу. Другим репрезентантом з Канади буде Дж. Мергвайр, який від ряду літ замешкував в Едмонтоні і вихав з міста около три місяці тому назад, поїзною до Нью Йорку. Мергвайр, хоч не так визначний як Найт, був дуже працюючим робітником в інтересі Одної Великої Юнії.

("Манітоба Фрі Прес".)

В Румунії арештовано на зідді 72 комуністи.

БУКАРЕШТ, 14. мая. — На відбуваючий ся тут зід румунських комуністів прийшла сьогднія поліція і арештували 72 осіб, між иншими трох членів палати послів. Поліцію покликала мабуть меншість зідду, яка виступила з протестом проти рішеня більшості за безумовною залукою з Третім Інтернаціоналом.

"Котлозі по заслузі".

НЬЮ ЙОРК, 13. мая. — Дж. Г. Томас, генеральний секретар британської юніа зеліничників, аледи уникнув зорганізованої проти него робітничої демонстрації, коли приїхав до сего порту на кораблі Олімпік. Велика група мушин і женщин зібралась в пристані, щоби "ловити" пана Томаса, котрий розбив страйк потрійного союзу британських робітників. Демонстранти несли написи: "Юда повисив ся після своєї зради. Чи пан Томас зробить те саме?" На инших написях говорило ся, що англійські робітники прогнали Томаса з Англії, що він втік з обави перед гнівом робітників і т. и.

Мійські власти в цілі забезпеченя ся перед всякими можливостями завівали поліційні резерви. Щоби оминити таке "приняті" Томас зі своєю такою вишпов потайки дверима до ладована товарів, всім до закритого автомобіля і відїхав в місто. Він заявив, що приїхав до З. Держав відпочити і не знає коли поверне назад до Англії.

Заграницна торгівля Злучених Держав обнизилась 50 проц.

ВАШІНГТОН, 17. мая. — Американська заграницна торгівля обнизилась за послідні шість місяців більше як о 50 процент, заявив міністер комерції Гувер. Він заявив також перед конгресменами, що теперішня скаля продукуюча олія в Злучених Державах встарить тільки від 18 до 20 літ.

Відкладають робітників від роботи.

ВІННІПЕГ, 18. мая. — Сірійські шапи на Вестон будуть замкнені від четверга аж до 1. червня. Таке повідомлене виставлено головними урядниками компанії.

Головні урядники є той думки, що від 1. червня обставини в шапах змінять ся на ліпше. Сенарські робітники не будуть працювати в понеділок і виторок іза святя "Вікторія Дей", а за те будуть працювати в середу, четвер і п'ятницю, так як працювали до сєї пори тільки три дні на тиждень.

Червоний прапор в мексиканськьом конгресі.

МІСТО МЕКСИКО, 14. мая. — Ряди демонструючих робітників зайшли сьогднія спокійно до палати послів і тут застромили червоний прапор на столі президента палати на знак протесту, що конгрес не зважув на відповідальність винних за убійство 13 соціалістичних селян, які згинали вчера з рук католиків в Морелі.

Реакційні послы уткли в переподосі з палати. П'ятьох соціалістів вилголили революційні промови.

Франція депортує Залевського

ПАРИЖ, 5. мая. — Французьке правительство рішило випустити на волю російського комуніста Залевського, якого поліційні власти уязнили були перед б тижнями під закидом пропаганди в цілі поваленя французького правительства.

Увільнене Залевського відбуло ся на домагане провідників французьких комуністів. Французьке правительство заборонило однак йому побути в Франції. Залевський буде відставлений до границі Італії.

ДОГОВІР МІЖ РАДЯНСЬКОЮ УКРАЇНОЮ І НІМЕЦЬЧИНОЮ.

БЕРЛІН, 24. цвітня (почтою). — Вчера був підписаний між правительством Німеччини і правительством Української Соціалістичної Радянської Республіки договір, який, як сказано на вступі до договору, має на цілі "скорий поворот воєнних і цивільних полонених і облегчене розвитку нормальних зносин між обома народами".

В § 1. установляеть ся, що договір в справі виміни полонених, заключений 19. цвітня 1920 р. між Німеччиною і Р. С. Ф. С. Р., знаходить повне примінене у відношеню до німецьких воєнних і цивільних полонених на Україні та до українських полонених в Німеччині.

Згідно з § 2. обі держави основують в Берліні і Харкові окремі органи для переведеня договору в жите. Німецька комісія опіки над воєнними і цивільними полоненими в Москві закладає відділ в Харкові, а російське бюро для справ полонених в Берліні основує окремий український відділ. Обом органам поручають ся видати відповідні зарядженя, щоби договір ввести в жите, причім правительство У. С. Р. П. дозволяє німецькому відділові в Харкові стояти в безпосередніх зносинах з центральним німецьким органом в Москві.

§ 3. Діяльність відділів для справ полонених обох сторін ведеть ся в дусі доповненя російсько-німецької угоди з 7. липня 1920 р., о скільки вона не противить ся дійсному договорови.

§ 4. Кошти перевезеня домів поносять до границі правительство, яке приймає полонених. Пограничними місцевостями переданя українських полонених будуть ті самі стації, що є вже установлені для російських полонених. Німецькі полонени будуть висилані суходолною дорогою до Айдукунені і відтак морем через Штеттин або Триєст.

§ 5. Обі сторони, підписуючі договір, мають виготовити спис майна вертаючих домів та зладити вкази померших і звіти про місяць похороненя і т. п.

Договір входить в силу з днем його підписаня, то є 23. цвітня 1921 року.

З точки погляду міжнародного права підписане німецьким правительством повисше наведеного договору рівнаеть ся визнаню Німеччиною пра-

вительства Української Соціалістичної Радянської Республіки.

Укр. соціялісти-революціонери за радянським урядом.

ЛьВІВ, 15. цвітня ("Роста"). — Орган українських соціалістичних демократів в Галичині "Вперед" доносить:

Партія українських соціалістичних революціонерів прийняла ухвалу всіма способами підпирати радянське правительство на Україні.

Всіх членів партії, які стоять в зносинах з "правительством" Петлюри в Тарнові, з партії виключено.

Польща приказала Петлюрі покинути Галичину.

БЕРЛІН, 9. мая. — Як доносить з Варшави, польське правительство приказало Петлюрі і його штабу безпородочно опустити границі Галичини. Петлюра повинув ся приказови і остаточно вийхав з Галичини.

Комуністи в Стірії потовкли губернатора.

ВІДЕНЬ, 9. мая. — Вчера підчас розривів комуністів в Ст. Лйоренц в Горішній Стірії, викинуто через вікно на другім поверсі державного будинку губернатора Стірії Рінтелеана. Губернатор, як доносить, знаходиться в умиралючій стані.

Після одностайної боротьби червої владі ся до будинку і знайшли губернатора в його бюрї враз з иншими урядовцями. Почала ся загальна боротьба, підчас котрої комуністи викинули губернатора через вікно на улицю.

Рінтелеан є зненавиджений серед стірійських комуністів за переслідуванє їх товаришів. Арештовано багато осіб.

Стірія знаходить ся тепер в стані політичної горячки з приводу маючого відбутися в публіцисту в справі залуки з Німеччиною.

Війська усмиряють комуністичні машиниюми крисами.

ЛОНДОН, 16. мая. — Депеша з Мілану до лондонської газети "Таймс" доносить, що в Кремні в Італії вибухли комуністичні заворушення. Покидаючи війська уживали проти ворожобників машиниюми крисами. Доносхдь про численні жертви.

РАДЯНСЬКІ РЕПУБЛІКИ В ПЛЯКАТАХ!

Сьогднія (в суботу) о годині 8.30 вечером в Укр. Робітничім Домі відбудеть ся

ВИСТАВА ПЛЯКАТІВ З РАДЯНСЬКИХ РЕПУБЛІК.

Є се перша вистава таких плякатів в Канаді. Більшість сих плякатів є з Радянської України і характеризують собою житє і діяльність укр. робітничо-селянської республіки.

Всі плякати і образки будуть показувані при допомозі світляного апарату і буде пояснювати ся їхній зміст.

ПРИХОДІТЬ ВСІ ЯК НАЙЧИСЛЕННІШЕ. ВСТУП ВІЛЬНИЙ.

В неділю 22. мая о годині 2.30 по полудні відбудеть ся вичит на тему

"Історичний розвиток російської революції".

ВСТУП ВІЛЬНИЙ.

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Стіваришине “Українських Робітничих Вістей”
Передплата на рік \$4.00.
Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

ЯК ЗАЙШОВ ПЕТЛЮРА ДО ПОЛЬЩІ.

Петлюрівсько-польонофільський “Укр. Голос” засвідчує, що Петлюра загнали до Польщі більшовики. Очевидно, що ніхто не стане перечити, що Петлюра втік перед українськими і російськими більшовиками, коли загнав ся був аж до Варшави. Однак “Укр. Голос” розуміє се так, що Петлюра не є зрадником українського народу і запродавцем польських панів, але найчестішим в світі чоловіком і найбільшим українським патріотом, а що він пішов до польських панів за допомогою, то лише тому, що більшовики “наїхали” були на Україну і він хотів її від них “освободити”. Значить, що Петлюра найшов ся у безвихідному положенні, а щоб “ратувати” Україну перед більшовиками, він з найбільшими і найчестішими намірами пішов до Польщі. Значить — не Петлюра винен за його збратане ся з польським шляхтою, а більшовики. Так заперечив себе “Укр. Голос” і в такім світлі він представляє кожний раз справу, особливо тоді, коли відповідає “Укр. Роб. Вістям”. Сим хоче “Укр. Голос” представити в добрім світлі Петлюру, а в поганім більшовиків, сим хоче він оправдати свою петлюрівсько-польську орієнтацію. Тому ми розкажемо остут, як то Петлюра зайшов до Польщі братами ся з найбільшими ворогами українських працюючих мас — польськими панамі.

Перша вістка про зносини Петлюри з Поляками появилася в американській пресі в депеші з Відня під датою 26. липня 1919 року, коли вела ся війна між Поляками і Українцями о Східну Галичину. В цій депеші говорило ся, що боротьба між Українцями (петлюрівцями) і Поляками застановлена і Петлюра вислав делегацію до Польщі, яка має вести переговори в справі спільної акції проти більшовиків. В депеші далісе говорило ся, що на польсько-українським фронті коло Бродів панує спокій і польські жовніри можуть виходити з окопів і свобідно проходжувати ся.

Що спонукало Петлюру застановити боротьбу з Поляками? Чи може Поляки стали такими добрими і оставили в спокою українську Східну Галичину — і тому Петлюра заперестав з ними боротьбу? Зовсім ні! Справа мала ся протинво. Депеша з Відня під датою 17. липня доносила, що Поляки забрали Тернопіль, перейшли Серет і нахотять ся в Теревобіль. А вже депеша з Копенгаги під датою 28. липня принесла вістку, що ціла Галичина нахотить ся в руках Поляків.

Чому отже Петлюра не воював далісе проти Поляків, котрі займали і заняли цілу українську Східну Галичину? Чому він з ними замирив ся? Адже-ж Поляки не були приятельми Українцям, навіть петлюрівцям, бо як би такими були, то були-б не відбирали від Українців Сх. Галичини. Значить, Поляки були ворогами Українцям, коли оружею прогнали їх з Галичини. Отже чому замирив ся з ними Петлюра? Чи загнали тоді до Польщі Петлюру більшовики?

Якраз тоді Петлюра намовив також Петрушевича, щоб галицька армія перейшла за Збруч бороти ся проти українських і російських більшовиків.

Може хто подумав, що українські селяни по другім боці Збруча вичікували Галичак як “спасителів”. Що було власне протинво, хай поглядають слідууючі уривки з книжки Ос. Назарука п. н. “Рік на Великій Україні”:

“Дня 8. липня 1919, — пише Назарук, — виїхав я з ред. “Стрийця” в останнє в Галичину: їхав на Кудринці. По дорозі в українських селях навіть за грубі гроші не хотім нам продати ні шматка хліба, ні склянки молока, хоч достаток видно було скрізь” (стор. 177).

А на інших місцях Назарук пише слідууюче:
“Одну її (галицької армії) бригаду в силі 2000 людей, вислали на підмогу Петлюри проти більшовиків — розбили українські селяни, заки вона побачила більшовиків і то розбили так, що ледви останні її опинили ся на границі. С. С. теж доходили до Збруча. Ліквідація Петлюри була очевидна” (ст. 182).

Так українські селяни на другім боці Збруча, на Україні, хотіли бачити у себе перейшовці з польського фронту галицької війська, яких Петлюра потягував проти більшовиків, себто проти українських і російських селян і робітників.

І се діялось тоді, коли, як пише Назарук в загаданій вже книжці, “українські більшовики з Київів знов прислали умови союзу з нами”, себто з Петрушевичом. Значить, українське большевицьке правительство хотіло заключити з Петрушевичом і галицькою армією “союз проти Польщі і Румунії”, як говорить далісе Назарук. Але на сі свої пропозиції українське большевицьке правительство “відповіди не одержало, хоч з заходу вже прийшли вісти, що справа Галичини погребана”. Ось власні слова Назарука, що нахотить ся тоді в таборі Петрушевича, які свідчать, що українські більшовики хотіли годити ся з Петрушевичом, але пан “диктатор” не був навіть ласкав відповісти на пропозицію українського большевицького правительства. “Така міцна була гіпноза сили антанті”. . . . каже Назарук. “Ділав і опір Петлюри”, котрий “по два рази в добу приїздив до Диктатора (Петрушевича) з просьбою о допомогі проти більшовиків”. . . . І ось тому Петрушевич не відповів нічого на пропозиції українського большевицького правительства щодо заключеня союзу, а ринув ся в Борщеві перейти за Збруч.

Тимчасом, як каже Назарук в своїй книжці, —
“В відносини сам факт получення з большевиками бубни напевно прогнані Поляків в панії далеко за Сані” (стор. 181).

Ось хто винен, що галицька армія під проводом Петрушевича покинула Галичину на поталу польським білогвардійцям і пішла за Збруч на Україну, бити разом з петлюрівцями українських більшовиків, які хотіли помічи Галичанам зволітати Галичину від польських наїздників.

Той галицької армії, як подає Назарук, перейшло за Збруч “поверх ста тисяч”.

Назарук пише про сей перехід дослівно слідууюче:
“Галицькі частини пересували ся влізару з протибольшовицького на протибольшовицький фронт. Тільки перетомлені пішли на відпочинок.”

В історії воєн мабуть не було ще такого парадоксу, щоб армія, прогнана жорстоким ворогом з рідного краю, пішла ЗАРАЗ БОРОТИ СЯ ПРОТИ ІНШОЇ СИЛИ, ЯКА В ДАНУ ХВИЛЮ МОГЛА І ХОТІЛА ЙТИ РАЗОМ З НЕЮ ПРОТИ ПІТЯКОГО ВОРОГА” (стор. 187).

Чи треба ще додавати що до сих слів? Сам Назарук, ко-

трий був правою рукою Петрушевича і знав докладно, що робить ся та на власні очі бачив перехід галицької армії на другий бік Збруча і даліший хід всієї боротьби, той Назарук заявляє, що мабуть в історії не було ще такого випадку, щоб армія, прогнана з свого краю ворогом (Поляками), йшла бити ся проти того, котрий хотів її помічи в боротьбі проти її ворога, себто йшла бити ся проти укр. большевиків, які могли і хотіли бороти ся разом з галицькою армією проти польських наїздників.

Ось таку політику веде “отамани” і “диктатори” Петлюри і Петрушевича! Ось кого винувати за се, що потім проляло ся на Україні тільки крові українських селян і робітників як з Галичини, так і з Великої України, а також і з Росії. Большевики не хотіли проливати дармо крові, вони хотіли спільно бороти ся проти польських наїздників в Галичині, але “свої рідні” пінали на заріє сотки тисяч найкращого цвіту українського народу, бо . . . “така міцна була гіпноза сили антанті”.

Після сих перших отвертих злочинів проти українського працюючого народа послідували інші. Депеша з Лондону під датою 30. серпня принесла першу вістку, що на підставі угоди, заключеної між Петлюрою і Польщею, Петлюра зрікаєт ся всіх претенсій до Східної Галичини. (Подібного змісту новинки почали від тоді приходити частійше.) Що тоді заставляло Петлюру зрікати ся Східної Галичини на рік Польщі? Чи й сему були також винні більшовики, а не самий Петлюра? Розумієт ся, що сю вістку і всі даліші подібні її “Укр. Голос” засвідчує заперечував і казав, що то “Укр. Роб. Вісти” так нахотють ся на Петлюру, бо вони виступають проти всего, що українське. Тимчасом всі ці вісти пізніше справдили ся, однак “У. Г.” ніколи не написав виразно і отверто, що Петлюра запродав Східну Галичину польській шляхті, але завісдіг старав ся оправдати Петлюру і винуватив на кого иншого, як се робить і тепер.

Париска газета “Ль Журналь” в телеграмі з Варшави під датою 25. вересня принесла була вість, що до Варшави прибули в цілі заключення перемирія з Поляками три відпоручники правительства Петлюри: Пилипчук, Павлюк і Талуб. Між точками петлюрівсько-польської угоди була слідууюча: “Правительство Петлюри зрікаєт ся претенсій до Східної Галичини”. А львівський “Вперед” з 4. вересня приніс вже комунікат варшавського генерального штабу з дня 2. вересня, в котрім доносило ся, що дня 1. вересня польська і петлюрівська команди підписали умову про завіснене оружя. І разом з тим тоді оповіщало ся, що “перший транспорт 200.000 ладунків відіслано вже до Каміньця”, себто Поляки вислали сі ладунки амуніції Петлюрі. Рівночасно з підписаннєм перемирія Петлюра був вже тут як союзник Польщі, бо инакше бубни не дістав від неї амуніції.

Чи й тут були винні більшовики, що Петлюра збратав ся з польськими білогвардійцями? Були винні отяглись, що і Петлюра і Поляки в інтересі світової реакції хотіли побороти большевизм, але не тому, що Петлюра хотів “освободити” Україну.

І так почали ся щораз даліше куманя Петлюри з польською шляхтою. В Варшаві стала перебувати стала петлюрівська місія, яка заявляла про згоду “України” з Польщею і т. п. Почали ся заключувати між петлюрівською місією і польським правительством договори, в яких петлюрівська місія вже виразно заявляла в імені правительства У.Н.Р., що вона зрікаєт ся Східної Галичини на рік Польщі.

Треба взяти на увагу, що все те діяло ся тоді, коли Петлюра не так дуже логано стовп, коли він при підмозі Поляків і альянтіс посував ся поводити в глубину України, отже не був привнесений безвихідним положеннєм звертати ся до Польщі о поміч, але пішов туди добровільно як вилужник світової реакції. Як було вже сказано, “У. Г.” всі ті конхати Петлюри з Поляками промовчував або заперечував, а тепер говорить, що тому всему винні більшовики, що якби не вони, то Петлюра не бубни пішов до Польщі.

В той час як Петлюра посував ся за заходу в глубину України, в сторону Київів, в той самий час йшов на Київ з подудево-східної сторони Денікін. Київ був занятий спільно денікінцями і петлюрівцями та Галичанамі з початком вересня і завдяки зраді галицьких командантів, Денікін до 24 годин вигнав петлюрівців з Київів і вивісив там царський прапор.

Саме тоді був найкритичніший момент для радянської влади на Україні і в Росії. І ось російське і українське радянське правительств вислають делегацію до Петлюри, щоб зазначити з ним мир, аби можна було упорати ся з Денікіним і иншими російськими контрреволюційними генералами. Від Петлюри вони вимагають лише, щоб він був неутральним в їх боротьбі з Денікіним, а за те вони признають його правительством. І що Петлюра на се відповів? Послухаймо, що каже про се новинка з петлюрівського жерела, яка була поміщена і в вінницьких петлюрівських газетах і яку подаємо тут в цілости. Вона звучить:

“Хрїх, Швайцарія, 15. вересня. (Укр. Пресове Бюро.) — З Кишинева повідомляють, що дня 5. вересня прибула до головної квартири Петлюри большевицька делегація і запропонувала йому заключенє мира на підставі незалежності України. Голова делегації Пятаков, бувший комісар внутрішніх справ укр. совітського правительства Раковського, заявив, що московське правительств зрозуміло неможливість веденя борби проти всіх своїх ворогів, отже і рішило заключити мир зі всіма національними правительствами, щоб остаточно вже задусити контрреволюцію російських генералів.

Отже в імені правительств Раковського і Леніна Пятаков пропонує признати незалежність України, залишити інвазію (!) України і встановити дипломатичні зносини з правительством Петлюри.

В заміну за се большевики жадають, аби Україна (читай: Петлюра) заховувалась неутральною супроти боротьби большевиків проти Денікіна і Колчака, та щоб приобіщала не толерувати на своїй території жадного заговору спрямованого проти правительств Совітів.

Петлюра сейчас скликав свою раду міністрів, яка рішила відкинути пропозиціє Пятакова, вказуючи сим, що большевики так само як і Денікін, є смертельними ворогами України”.

Так бундючно балакав тоді Петлюра, який сповняв песю службу у західно-європейських імперіялістах. Він відкинув пропозиції большевиків, які предклали йому корисні услія і домагали ся лише від него, щоб він не помагав директно чи недиректно рос. контрреволюційним проти большевиків.

За те з Денікіним, котрий прогнав Петлюру з Київів, котрий покасував в Київі і всюди по Україні все, що мало український характер, з тим Денікіним Петлюра хотів жити в найбільшій згоді як з союзником. Він вислав до Денікіна делегацію, щоб порозуміти ся в справі спільної акції проти большевиків, однак Денікін не хотів навіть з нею говорити. Ся делегація по рабськи чекала через довгий час на прийняте у Денікіна, а не діждавши ся його, повернула з нічим. Так трактував Денікін польського і антантського пахолка. Потім “правительств” Петлюри вислали до альянтіс ноту, в котрих благло, щоб “держави Антанті во імя гуманності (!) ужили свого впливу на Денікіна, щоб змусити його порозуміти ся з висшим українським командованнєм”. (Слова з “відозови укр. уряду до альянтіс”.)

І коли альянтіс українські і російські большевики напружили всі свої сили і прогнали з України всіх ворогів працюючого народа, всіх наемників світового капіталу без різниці народності, прогнали як Петлюру, так і Денікіна, то чи по прогнанню їх

вони мали назад кликати Петлюру на Україну? Того Петлюру, що збратав ся був з польськими панамі, що віддав був ім Східну Галичину і инші укр. землі, що був послухним пахолком антанті і на її розказ разом з Денікіним боров ся проти українських і російських большевиків, — того Петлюру, що не хотів мира з українським і російським радянськими правительствами, але війни? Чи того Петлюру, що вигнав Денікіна з України мали закликати назад на Україну большевики? — Так може розумувати лише хіба “Укр. Голос”.

Українська і російська червоні армії прогнали з України її найріднішого і найбільшого ворога Денікіна і його меншого побратима Петлюру — спасли Україну від контрреволюційо-нерів і привернули її робітничо-селянську владу. Вони зробили тоді велике діло, бо денікіньська власть (петлюрівська власть далеко не простягала ся) дала ся добре в знаки населеню України. І ціла Україна витала тоді прогнана Денікіна і прихід радянської власти. Радіян тоді (бодяй поверховно) з прогнаня Денікіна з України навіть укр. націоналісти. І лише “У. Г.” може писати тепер, що Петлюра нічого не винен, а большевики “наїздники” і якби не вони, то Петлюра не був би пішов до Польщі. В.

М. Павлович.

УКРАЇНА, ЯК ОБЄКТ МІЖНАРОДНОЇ КОНТРРЕВОЛЮЦІЇ І МІЖНАРОДНОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ.

Світова війна велась за володіне жерелами сиривів і топлива. Україна з її безграничними природними багатствами зістала втягнена в сю боротьбу.

На другий день після Берестейського миру німецькі імперіялісти кинули свої війська не на північну або центральну Росію, не проти Москви або Петрограда, а на Україну. Коли німецькі дипломати пробували посяти ворожене між Совітською Росією і Україною, вони робили се для того, щоб ослабшити Україну, мати можливість прямим або посередним способом анексувати, прилучити її до себе, прикувати до побідної колесниці німецької імперії.

Коли німецька революція в листопаді 1918 р. повалила трон Гогенцолернів і німецькі окупаційні війська рушили до дому, на зміну завойовникам в гелмах прийшли нові завойовники. Після упадку Гогенцолернів і розгрому Німеччини Україна стала обєктом наїдів, заборнич плянів зі сторони французьких і англійських капіталістів. Коли Краснов і Скоропадський були агентами німецького імперіялізму, що пращивали на користь укріпленя німецької гегемонії на Україні і Донщині, то Денікін і Врангель, наоборот, являлись орудем здійсненя заборнич плянів англо-французького імперіялізму.

Після розгрому Денікіна Україна здавалася спаслась від ціпких обіймів західно-європейського імперіялізму. Але ось на зміну Англії і Франції він вступає в ролі претенданта на Україну шляхетська Польща.

Манифест Пільсудського розкриває карти пануючих клас Польщі. Манифест Пільсудського не оствяє ніякого сумніву щодо дійсних цілей шляхотської Польщі у війні з обома федеративними республіками. Ся ціль заключаєт ся в окупації України польськими військами, в заволодіню України.

Що-ж робить Україну обєктом таких пристрасних прагнень зі сторони “хизжаків капіталізму”? Діло не тільки в тім, що Україна являєт ся взагалі одною з найбогатших в світі країв по її природним багатствам, діло в тім, що Україна володіє основними елементами виробництва, — вуглєм і залізом, без котрих не можна пурити в рух ні одної фабрики, і основними елементами кормленя людського організму — хлібом, мясом, цукром, товщєм і сіло. Сучасна Німеччина, пр., не має в достаточній кількості ні вугля, ні заліза, ні хліба. Як капіталістична держава Німеччина від нині може існувати тільки знова відбравши від Франції Альзацию і Лютарингію і Саарський басейн, тільки знова окупувавши Україну, одним словом, знова савітова війна, котра являєт ся авантюрою більше нерозумною і ризикованою, чим авантюра 1914—1918 рр. Навіть Франція і Англія, не дивлячись на свої величезні територіяльні багатства, не в силі продержати се ще довго без піддержки зі сторони України. Істнує на світі тільки одна капіталістична країна, котра може існувати, не користуючись багатствами України. Але ся країна —

вас дуже почесним орденом Михайла і Юрія за вашу високу хоробрість протинво всієї війни. На мене випала велика честь доручити вам сей орден тут на місці присутности військ, котрими ви так талановито командуєте. Приходить ся дуже жаліти, що відлає перешкоджає його величеству о-собисто нагородити вас за службу і вишкову стійність в боротьбі з нашим спільним ворогом — большевиками. Прошу прийняти мої поздравлення і прощу вірити, що англійська армія слідить з найбільшим захопленнєм за вашими подвигами”.

Після сих слів ген. Голмен почевши на груди ген. Врангеля орден і звідку. Церемонія нагороди продовжалась, до кожного голова місці звертав ся з коротким привітом, причіплюючи орден або медаль і стискав руку”.

З сеї кореспонденції ми бачимо, що Денікін “представляє” своїх відзначених ся офіцерів англійському королеві для нагороди, мимоволі підчеркуючи сим, що головним вождем російської контрреволюції являєт ся заграничний монарх. З другої сторони англійський ген. Голмен блім на чорнім підчеркує, що англійський король нагороджує Врангеля і инших російських офіцерів добрармії за вірну “службу”.

І так армія Денікіна, як і вся російська контрреволюційна армія нахотить ся на службу у заграничних королів і президентів, по просто у заграничного капіталу, у міжнародної біржі, дуже заінтересованих в хизжакій експлуатації природних багатств України і в особня Дніпровського басейну. При хлібній і вуглевій кризі, грозячій в цілій Європі і особливо в сильній формі і Франції, при недостатці сиривів і робочих рук на всім континенті, перспектива заволодіння Україною з її величезними запасами хліба, вугля, заліза, марганцевої руди і ин. настільки заманчива, що ради сеї перспективи можна було пожертвувати кількома сотнями мільонів франків і навіть фунтів штерлінгів на утриманє добрармії Врангеля і ин. наемних лояків міжнародного капіталу.

Стремлячи до заволодіння Україною польські пани і підпани виступають по перше як агенти французького і по части бельгійського капіталу, вложившого величезні суми в ріжні підприємства на Україні, по друге, як спасителі польського промислу і всієї польської державности від неминучого краху. Польський промисл лежить в розвалинах. Польща переживає страшний вуглевий, хлібний, ватвий голод, переживає небезпалу транспортну кризу, відчуває остру недостачу в металах, цукрі, шкірах, безробітє в краю прибрало такий характер, що польське правительств діянувало примусово вислати до Франції більше пів мільона польських робітників будьто-би для того, щоб помогти приятельській країні у відбудованні зруйнованих Німеччиною місцевостей, а в дійсності з цілюю освободитись від бунтівничого безробітного елементау.

Шляхоуця Польща погибає і зі скоростю падаючої з гірської вершини лавина, котрої ся в пронасть хаяса, банкротства і розпаду.

Польські пани, польські спекулянти відчувають, що їх поспечена “велика імперія”, їх “исновельможна Польща”, не маюча ні фінансів, ні промислу, відчуваюча остру недостачу всякого рода сиривів, дістаюча з Франції арматі, кулемети, карабини, — все, крім того, що неохідне для відбудованя ізвнутри господарства в краю, погибне і завалить ся як доміна з карт при першій подуві надходячої революційної бурі.

“Царицині. — 15. жовтня о 11-й годині рано на Соборній площі після молебня і парадів військами гарнізону, на котрій була присутна англійська місія на чолі з генералом Голменом, відбувалось торжественне роздаванє англійських орденів. Голова місії ген. Голмен звернувся з привітом на російській мові до ген. Врангеля:

“Ваше превосходительство, після предложеня генералом Денікіним, Його величеству король Англії зволив нагородити

200 сільських комун в татарській республіці.

МОСКВА, 5. цвітня (“Рост”) — В Казані відбула ся конференція робітників сільських комун, яких вже нараховуєт ся в татарській республіці поверх 200.

ЯК ОБДУРЕНО СТРЕЛЬЦТВО.

Галичину лишили шляхці.

Від осені 1918 року продовжує Петрушевич "будовані" "Народної" республіки і навіть тепер не вгає. Від того часу десятки тисяч стрільців пало в бійках, умерло від холоду й голоду.

Темні, обдурені галицькі селяни й робітники піддали своїм зрадливим провідникам і дали важити себе проти своїх братів з Радянської України і Східної Росії.

Влітку 1919 р. Червона Армія перейшла до Збручу. Вона хотіла зустріти Галицькі банди, вона сподівалась була на підмогу галицьких селян і робітників. Вона була вже йшла на підмогу й Радянській Угорщині, де робітники вже були скинули панську владу.

Але українська дрібна буржуазія, оті всі державні секретарі, начальники, щоб не допустити до проголошення Радянської республіки в Східній Галичині, піддалися шляхецькій Польщі. Вони так лякали Франції та Англії, що віддали Галичину Галера, а самі погнавши стрільців воювати проти большевиків. Галицька армія стала союзником Петлюри і билась з Червоною Армією на Поділля, Волині, Київщині й Херсонщині.

На службі у Денікіна.

Тим усім скористався Денікін, який вже сам без Петлюри й Петрушевича рішився довести свою чорносотенну роботу до кінця.

Він копнув їх ногою, а сам увівся в Київ. Куди ж почалась війна між Українцями та Денікіном, то генерали Петрушевича Кравець, Тарнавський, Лобковський віддали йому цілу Галицьку Армію і навіть хотіли були йти знову війною проти большевиків. "Найбездатніша" частина У.Г.К. подала була разом із п'яними ватагами денікінських офіцерів наступати на Червону Армію коло Бердичева, але зазнали поразки.

Тимчасом з чотирьох частин Червоної Армії (Думаєво, що се число за велике. — Ред. "У.Р.В.") армії Денікіна лишилися ніжки та ріжки. Червона Армія з повстанцями, якими керували здебільшого комуністи, розбила його скрізь і на Україні було відновлено Радянську владу.

Угода, яку заклочила галицька старшина з Денікіним, викликала в рядах козацтва обурення.

Не вважаючи на погрози розстрілів, воно відішло до вільного, то просто до Червоної Армії. А ті, що з'їздилися при частинах, домагалися від своєї команди як найкращого злуки з червоною військовою.

Хотіли до Румунії.

Але команда вже розпочала була переговори з "Антантою" про перехід до Румунії. Щоб заспокоїти стрільців, старшини ставили так звані "Революційні Комітети", наче-б дійсно для злуки з Червоною Армією, а на самому ділі генерал Микитка в порозумінню з тим "революційним" готував до переходу в Румунію цілу Галицьку Армію.

Куди ж ся справа і не вдала ся, то тільки тому, що румунські бовари билися, щоб стрільці не принесли з собою большевицької пропаганди. Проте й самі стрільці нічого й чути не хотіли про перехід до Румунії. А тут ще наспіло кілька полків Червоної Армії і се змусило всіх рішитися.

На червоному фронті.

Тим робом 11. лютого 1920 року всі частини Галицької Армії в дотеперішньому її складі злучилися з Червоною Армією, разом зі старшинами, ігноруючи давання й усім складом.

Почали переорганізацію армії, але се не так легко пішло. Треба була якась пригода т. т. Порайка, Михайлика та інших, щоб погодити галицьких старшин при розділі посад, притягнувши запляні форми до служби, поповнити недостачу в озброєнні і одязі.

Узброєні, одті і взуті, галицькі війська утворили окремі галицькі червоні бригади, які з боку військового мали до-

сильний добрий вигляд. Та зате командному складі все йшло шкереберть.

Отамани недоволені, що референтів начальників переписали в бригади, сотники, — що з бригадних командирів попали в курії і т. д. В додаток, новоутворені червоної галицької бригади дістали в спадщину від Галицької Армії таке велике число старшин до скількох стрільців, що місяця в червоних бригадах їм не було. А служити з стрільцями вони не хотіли навіть з платнею старшини. Будучи часто іменовані в старшини навіть без проходження старшинської школи, то національною радою, то "Просвітами", або навіть парохіальним урядом, — от як поміські сини, або богослови, вони одначе мали великі претенсії.

По наказу полевого штабу Червоної Армії вони мали відійти до збірної станції в Київі. Але зрадлива команда бригад, котра тим часом часто попливувалась під комуністів, робила всякі перепони і не допустила до їх відправки. Сих старшин потім потяжи уживаючи до ширені всяких провокацій серед стрільців і до зносин з повстанцями бандами. Отсіж старшини разом з командою і були безпосередніми винуватцями зради.

Нові комісари і старшини комуністи, призначені від Червоної Армії, були самі Українці, більшість з Галичини, а решта Наддніпрянці. До останніх належали товариші Ткалун і Залізник, колишній член Центральної Ради.

Зрада.

Влітку місяці 1920 р. розпочалась зрада нападом зграї старшин на комісара 5-го полку т. Я. Вони арештували його і потім мали розстріляти. В їх ватазі були старшини Свиньшун, Шебунчик і Прохорчик. Сіж самі старшини захопили на дорозі стрільця Я., брата вище згаданого комісара, завели його до ліса коло Лїтина і там розстріляли. Одначе куля пройшла скрізь голову і вибила праве око, і він зїзстався живий.

Сією подією розпочався той злочин, якого селянство й робітництво галицьке не повинно забувати ніколи.

23. цвітня командант другої бригади Головинський, командант 2-го кінного полку полковник Аркас, бувший петлюрівський полковник Лянг, Др. Давид, сотник Малиновський, четар Кабаровський скинули свою маску. Порозумівшись з бандитом Шепелем та польськими білогвардійцями вони потягли за собою галицьке стрільство, обіцяючи їм скорий поворот до дому. Безумовно, більша частина стрільців навіть тут була проти цього злочинства, але звичка до дисципліни взяла гору, серед старшин комуністів було мало, а ті, що були, відразу загинули.

Тим чином зрадники офіцери опанували другою і третьою бригадою.

Розстріляно українських комуністів.

Під проводом Аркаса пішли вони роззброювати на право і на ліво від себе червоноармійські частини, арештовуючи та розстрілюючи комуністів і червоноармійських командантів з совітських полків, граблячи совітське майно. З розстріляних відомі нам і-

мена: Жуматія, Юртенка, Корженівського і Куликова, які працювали в радянських установах в Лїтині, Залізника, завідуючого політичним відділом 2-ї бригади, Кипріяна, комісара 6-го полку, Петрашука, комісара 2-го кінного полку і Білинського, комісара Запорожського коша. Три останні були Галичани.

Товариш Я., котрого ми особисто знали, був разом з сими товаришами засуджений на смерть, але він потрапив утіки. Саме перед розстрілом прихав один з Шепелівських бандитів; вартівці пішли дивитись на його коня. Сим скористав т. Я. і височив з тюрми (се було в Лїтині) і втік поза хатами.

Вислідивши галицьких старшин, але не повні і ми сподіємось, що ті з читачів, що були свідками цього чорного діла, доповнять нашу згадку новими фактами.

Наука на майбутнє.

Таким же робом відбулись події й по інших бригадах. Все було наперед приготовано, запроваджені наперед знаходилися з Петлюрою й Писудським. Вони послали туди своїх людей, які повернувшись назад ухвалили зробити злочинство проти Червоної Армії. Серед солдатів, які се не зрозуміли природи своїх нічменних старшин і вірили в їхній "демократизм", вони поширили чутку, що, мовляв, Галичина стала вільною, що кожний може туди повернутися, аби тільки кинули червоний фронт. Робітники і селяни по часті повірили їй і старшинам згадати отці хвілі боротьби, грозивши всім зрадою й повстанням, особливо в хвилину такої острії класової війни, яку ми тепер переживаємо.

Але участь жінок в ділі оборони совітської республіки викazuje ся не тільки в організації санітарної допомоги. Вистарчить згадати отці хвілі боротьби, грозивши всім зрадою й повстанням, особливо в хвилину такої острії класової війни, яку ми тепер переживаємо.

Як відомо, польські білогвардійці всіх обзброїли.

Проте перша бригада, де командантом був т. Порайко, не послухалась, частина людей відступила назад і зїзсталась на Радянській Україні. Там нині стоїть червоної галицької полки. Будемо надїятися, що вони повернуть в Галичину, але вже не як інтерновані, а як переможники і борці світової революції.

Українська чорносотенна преса розповідала про сей акт найпідлітшої зради так, що, мовляв, Галичани не змогли стерпіти "панованія" Жидів комісарів. З того прикладу, що в горі навели видко, що серед комісарів не було ніяких Жидів, там були самі Українці-комуністи, а проте їх таки розстріляли, їх убито в зрадничий підлий спосіб, — убито багато Галичан-комуністів і комуністів Наддніпрянщини.

Ми комуністи йдемо всі разом проти одного ворога... Але тут ми мали такий випадок, що галицькі офіцери петрушевичів порозстріляли галицьких старшин комісарів Українців.

Знайте, стрільці хто хоче Вами верховодити, знайте, що вони зроблять з вами, коли ви станете за Радянську Україну боротися.

Националісти українські є ті-ж кати, що й польські шовіністи — всі вони вороги Радянської Галичини.

(Наша Правда.)

КЛАСОВА ВІЙНА І РОБІТНИЦІ.

(Докінчене.)

Про самовіддану працю червоних сестер є не мало відомостей. Тепер вже майже у всіх губерніальних і багатьох повітових містах існують курси червоних сестер і санітарок. В 1919 році випущено було 1.005 санітарок, з них 440 дала Москва. Червоних сестер 1.264, з них московських курсів — 280. В 1920 р. московський округ випустив 477 санітарок, інші округи 384, всего 1.193. Число червоних сестер, скінчивших курси в 1920 р. виносить 2.442. Цифри ці однак низкі дійсності після заяви самогo Наркомздоров'я. Але і наведені цифри говорять про безперервний зрїст числа робітниць, учасниць в ділі санітарної допомоги фронтові. Зимово 1918 — 1920 рр. в Москві організовані були перші курси червоних сестер, тепер ці сестри беруть участь на наших фронтах.

Що робітниця і селянка в ролі червоних сестер і санітарок зуміли принести много бодрости і одушевлення в свою працю, про се говорять доклади як воєнних частин, так і медичного персоналу. Робітниця, червона сестра, відноситься до раненого червоноармійця перш за все як до товариша і брата, без того підледаєного поведіння, з яким буржуазні сестри підходили "до бідного саадатника". В ділі організації санітарної допомоги армії перед робітницею і селянкою отворене тепер широке, потрібне і важке поле діяльності, особливо в хвилину такої острії класової війни, яку ми тепер переживаємо.

Але участь жінок в ділі оборони совітської республіки викazuje ся не тільки в організації санітарної допомоги. Вистарчить згадати отці хвілі боротьби, грозивши всім зрадою й повстанням, особливо в хвилину такої острії класової війни, яку ми тепер переживаємо.

Про героїстичну роботу: більшість підлітків в військах держать ся зусиллями комуністок; комуністки і співчувачки працюють в ролях телефоністок і телеграфісток; служба авіації — все в більшій і більшій мірі виконують ся жінками. Робітниця занята на харчевих пунктах і по продовольчому постачанню армії. В маю сего року (1920 р. — Ред. "У.Р.В.") відбувся випуск робітниць петроградського курсу військової авіації. За останні місяці по Росії повстають курси телефоністок і телеграфісток, останній випуск їх в Самарі і Симбірську в 1920 р. літом далі дїлових робітниць полудневого і полуднево-західного фронтів.

Про героїстичну роботу: більшість підлітків в військах держать ся зусиллями комуністок; комуністки і співчувачки працюють в ролях телефоністок і телеграфісток; служба авіації — все в більшій і більшій мірі виконують ся жінками. Робітниця занята на харчевих пунктах і по продовольчому постачанню армії. В маю сего року (1920 р. — Ред. "У.Р.В.") відбувся випуск робітниць петроградського курсу військової авіації. За останні місяці по Росії повстають курси телефоністок і телеграфісток, останній випуск їх в Самарі і Симбірську в 1920 р. літом далі дїлових робітниць полудневого і полуднево-західного фронтів.

Уважно приглядаючись до життя і завдань класової революційної армії, бачимо ясно, що без підтримки і без жвавої участі в ній жінок червоного фронту не в стані буде довершити перемогу над білогвардійцями і світовими хижакими. Сила червоних військ і скріплене їх боевого духа в значній мірі зависить від самої відважної праці жінок в запляні і від активної їх допомоги фронтові в ролі червоних сестер, санітарок, телефоністок, робітниць по постачанню армії, робітниць політвідділів і нарешті рядових міліційної армії. З другої сторони, самий факт практичної участі в обороні совітської республіки і в класовій війні закріплює за жінкою великі завойовані жовтневої революції.

Через оборону трудової республіки — до практичного здійснення рівноправности жін-

БЕЗ ГРУНТУ.

Бувший прем'єр першого тимчасового — не на словах, а на ділі — російського правительства князь Львов написав до французького прем'єра Бріана лист, в котрім просить французьке правительство розв'язувати армію ген. Врангеля, а дальше її удержувати. Бріян в делікатній формі порадив Львову по приятельськи звернутись в сій справі до "ліги націй".

Каже приповідка, що не май десять приятелів, а май одного, а доброго. Шкода лише, що Бріян "забув" подати Львову адресу "ліги націй".

Ревельська газета "За Народное Дело", орган російських соціал-революціонерів, в довшій статі подає платформу своєї останньої нації — лідера повстанців Антонова.

Даремна лише затрата часу і паперу. Чи не корисніше було-б для соціал-революціонерів сказати лише, що "платформа" Антонова така сама, як і його попередників: Денікіна, Врангеля і кронштадців, або просто одним словом: слізка.

Ріжниця між "платформами" Антонова і "платформами" його попередників лише та, що Денікін і Врангель "поховали ся" зі своєю "платформами" в Чорне море, кронштадці — в Балтійське, а Антонов поховав ся зі своєю у "матушку" Волгу.

Виходить, що "платформа" Антонова була трохи більше "великоруська", але "грунту" для себе, як і її попередників, не знайшла.

Відома англійська ліберальна газета "Манчестер Гардіан" з 6. мая містить з приводу свого столітнього існування фотографію групи англійських лордів і "серів", присутних на обіді, данім в честь редактора згаданого газети. Між ними лордами і серами бачимо імена: лорда Дербі, який підчас світової війни стояв на чолі рекрутській кампанії в Англії, лорда Роберта Сесіла, бувшого англійського міністра заграничних справ і найбільшого консервативно-реакціонера в Англії та... "соціалістку" Мрс. Сноуден.

"Oh! How I would like to go to that Fairyland" — сказала вона до МекБрайда, зустрінувшись з ним в Швайцарії перед його виїздом до Східної Росії.

Нарешті пошало її поїхати "to that Fairyland", тобто до Східної Росії, але... о, горе! там, в тій "Fairyland", "соціалістична" "lady" не мала навіть де купити "навару".

Повернувшись розчарована на зад до Англії, вона почала в пресі кампанію проти Східної Росії, за що опинилась, розуміють ся, в компанії лордів.

Остає її лише з тої "пригоди" сказати словами пісні:

Ой засвіти маме свічку Тай постав на столі. Подиви ся з ким я сиджу, Ой чи гарно мені?

Диктатор без держави і без права Петрушевич "здеградував" в Відні ген. без війська Грекова. Греков за часів "диктаторства" Петрушевича в Галичині командував галицькою армією і вся укр. жовта преса, а в тім числі і американська "Свобода" писала тоді про нього, як про "великого українського патріота".

Після "здеградуванія" його Петрушевичом, "Свобода" пише, що Греков "не вмів навіть по українськи говорити, лише по московськи..."

А тоді як командував галицькою армією і як був "українським патріотом", то вмів по українськи говорити? Дальше "Свобода" каже з приводу зради Грекова і його "здеградуванія" Петрушевичом, що:

А Колонтай.

"Добре є, що погані вички виходять на світло дня, бо лише на світлі дні можна їх осудити і убити, показавши перед світом..."

Справді, що добре є! А еше було-б ліпше, щоб всю ту контрреволюційну голоту, що говорить по українськи і по московськи, що дурить темні маси ріжними пустими національними кличками, почавши від "Свободи", а скінчивши на Грекових, Петрушевичах і Петаюрах — "осудити і убити", щоби вже раз на завсїгди положили кінець тим підлим авантюрам, а тоді не було-б вже тих "поганих вичків", що тепер "виходять на світло дня".

А те, що один авантюрик "здеградуваний" другим, не поліпшить справи і не має під собою жадного ґрунту.

В шукано "дійсного ґрунту" ми звернемо ся до Тарнова, тимчасового осідку петлюрівської "У.Н.Р."

Львівський "Укр. Віст." з 23. цвітня доносить з Тарнова: Рада Республіки викликала незадоволене собою. Незадоволені з неї за те, що депутати одержують по 600 мар. денно; та ще й за участь в комісіях, загальною 23. тис. пол. марок місячно і одержувати позачергово. В той же час урядовці по три місяці чекають платні, а для їх грошей не має. Незадоволені з неї і за те, що досі не змінили складу міністрів. І до сього часу в кабінеті утримують ся щось дванадцять міністрів, а до їх поверх двайцять товаришів. Се пахне синекурями з великими окладами, в той час, коли урядовцям нічим платити. На думку знаючих обставин досить було-б для сеї пори і трох міністрів. Ширша публіка же незадоволена і з того, що міністри є одночасно і членами Ради Республіки. Як члени Ради вони самі себе критикують і самі собі виносять вотум довіри.

Ось бачите, читачу, що да ремню і тут ми шукали "ґрунту"! Дванадцять міністрів для "народної республіки", граничі якої починають ся і кінчують ся в тарнівських готелі "Бристоль", а "внутрішніми справами" котрої завідую фактично готелєвий "дженітор" — троха за багатого...

Люди "знаючі обставини" і сам "Укр. Вістник" кажуть, що досить було-б для сеї "республіки" і трох "міністрів", але ми кажемо, що і се буде "без ґрунту". Одно, що ми запропонували-б в сій випадку, то при няти до готелю "Бристоль" еше одного дженітора. І то не тому, щоб доповнити "міністерство" петлюрівської "У.Н.Р.", а лише з огляду на те, що в Польщі тепер велике безробіття, то нехай-би хоч один "Мазур" знайшов собі утримане.

А то де-ж хто бачив, щоби для одного готелю було аж 12 "міністрів", поверх дванадцять "депутатів", і всі вони одержують по 600 марок денно та шей якісь додаткові, що загальною виносить до 23 тисяч марок місячно, і крім того одержують еше "позачергово".

Та еше питає, чи много з них "вміють" хоч по українськи говорити? "Свобода" завсігда подає про се поневчасно...

"Укр. Вістник" каже, що тоді як "міністри" і їх "товариші" одержують величезні гроші, "в той-же час урядовці по три місяці чекають платні, а для них гроший немає".

І дуже можливо, що ці "бідні урядовці" навіть "вміють по українськи говорити"...

Воюди "без ґрунту".

Мусій.

Поляки арештують Українців на домагане Петлюри.

Перемиський "Укр. Голос" доносить:

Гол. от. Петлюра в часі свого побуту в Вадовичах велів арештувати польським властям полк Дубового і соти Гавришчин! Через перемогу на червоних фронтах — до повного торжества комунізму!

А Колонтай.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
одинокую українську робітничу газету на еміграції в Європі

"НАШУ ПРАВДУ"
орган Комуністичної Партії Східної Галичини.

Виходить раз на тиждень.

Передплата для Америки і Канади виносить \$2.00 на рік.

Передплату шліть на адресу:

IWAN PASITSCHNYK,
Theresiengasse 65,
WIEN XVIII, AUSTRIA.

РІЖНІ ВІСТІ.

III. ІНТЕРНАЦІОНАЛ І КОМУНІСТИЧНІ ПАРТІЇ В АМЕРИЦІ.

Екзекутивна III Інтернаціоналу наближає членство обох комуністичних груп до слуху понад головами лідерів.

Берлінська комуністична газета "Ді Роте Фане" з дня 6. цвітня с. р. містить заяву Екзекутивного Комітету Комуністичного Інтернаціоналу в Москві відносно злуки Комуністичної Партії і Об'єднаної Комуністичної Партії в Злучених Державах. В сій заяві говориться, що якщо ці обидві партії не злучать ся до 1. червня с. р., себто до дня коли розпочнеть ся Третій Конгрес Комуністичного Інтернаціоналу, то вони будуть виключені від участі в сій конгресі, а американський член Екзекутивного Комітету Микола І. Гурвич буде звільнений зі свого становища. Заява ся звучить:

"Екзекутивний Комітет Комуністичного Інтернаціоналу по вислуханню звітів Об'єднаної Комуністичної Партії і Комуністичної Партії Америки заявляє, що він уважає всяку дальшу проволочку щодо злуки обох комуністичних груп злочинним супроти Комуністичного Інтернаціоналу.

В той час як економічна криза, яка створила 4,000,000 безробітних і острі переслідування в Злучених Державах Америки, дає пригожий ґрунт для комуністичної агітації і організації, пару тисяч комуністів притягють час на базарній про літньої організації без жадної зрозумілої політичної причини і компромітують репутацію Комуністичного Інтернаціоналу.

На случай, коли дві групи не злучать ся разом перед відкриттям Третого Конгресу (Комуністичного Інтернаціоналу), Екзекутивний Комітет пропонує конгресові, щоби він відмовив вступу обом групам. Екзекутивний Комітет витяє висловлене бажане членства обох партій до злуки і заклякка обох, щоби воно, на случай дальшого саботування лідерами руху за злукою, пішло понад голови сих лідерів і таки злучило ся.

Екзекутивний Комітет заявляє, що теперішня репресентация американських партій в Екзекутиві є суспендована до часу, доки не наступить злука обох партій."

ЩЕ ПРО СТРІЛЯНИНУ В ВЕСТ ВІРДЖІНІ.

ВИЛІЯМСОН, Вест Вірджінія, 12 мая. — Страйк майнерів в Мінго каньйті, що триває вже кілька місяців, знов перейшов вчора в правдиву війну, в котрій свинцють кулі, падають ранені і трупи.

Сим разом сценною битви являють ся місточка Мерікек, Род, Спирг та Матевен в стеїтї Вест Вірджінія та Меккар в стеїтї Кентоки. З перших нещасливих ще вісток, які наспіли з поля подій, виходить, що битва тривала цілий вчорашній день і цілу ніч. Стріли почали падати з доколичних гір. Стейтова поліція, яка вже сподівала ся нападну, зорганізувала ся чим скоріше і під проводом команданта капітана Богаса пробувала обійти навколо нападаючих. Однак скоро переконала ся, що сего зробити неможливо, бо нападаючі були укріплені за скалами, корчами і деревами, що покривають підножжя доколичних гір і горбків, тоді як поліція мусіла переходити через отворену долину, у весь час виставлена на кулі напасників. Попробувавши граду куль, вона вернула ся, не доклавши нічого, так що тепер навіть ще не можна знати, хто є нападаючою стороною.

Вислають на поміч війська. Стейтовій поліції прийшла скоро на поміч стейтова міліція стеїту Вест Вірджінія, але вона також нічого не могла зробити. До того її руки були звязані через те, що вистрели падали передовсім з гір, положених на стороні стеїту Кентоки, куди міліція стеїту Вест Вірджінії не має права переходити. (Згадані в горі місточка, що стали сценною м'ржавою війни, лежать у вузькій долині здовж річки Таг Ривер, котра відділяє стеїт Вест Вірджінія від стеїту Кентоки, місточка віддалені одно від другого на яких сім миль.)

Супроти того командант поліції і стеїтові міліції Вест Вірджінії попросили федеральні власти о вислане федеральних військ. Те саме зробили власти стеїту Кентоки і нині вже доносять з Чарастави, столиці стеїту Вест Вірджінія, що губернатор дістав уже згоду федеральних властей на вислане військ в округ страйку. Вислали війська з Кемп Шеріден, в стеїтї Огайо, котрого війська уже зібрано в місті Індіанполіс для перевезу в страйковий округ.

БУНТИ СЕРЕД АНГЛІЙСЬКИХ ЖОВНІРІВ.

ЛОНДОН, 16 мая. — Бунт двох сот резервістів, що наступив в суботу в арсеналі Вулвич, додав значні слова Лойда Джорджа, коли він остерігав капіталістів перед грозою революції. Тільки уоружені жовніри і кілька відділів поліції встигли "успокоїти" збунтованих резервістів. Власти поставили коло арсеналу додаткову сторожу.

Заворухення страйкерів в Файфшайр.

Вісти з округу Файфшайр доносять про повоний вибух заворушень серед майнерів. Телефонні дроти зістали поперетнуті і через те брак докладливих відомостей. Страйкері задержали один потяг і уязнили цілу службу. Надіють ся, що Лойд Джордж скличе нову конференцію капіталістів і майнерів та пропозити нову пропозицію залагодження страйку.

Страйк солідарности.

Робітники, що працюють на електричних стаціях, котрі достарчують сили для порушувания трамваїв, мають вийти на страйк. Власти лякають ся, що тепер може нагло вибухнути страйк в цілій Англії. Робітничая преса твердить, що загальний страйк є неминучий.

Французькі жовніри бунтують ся.

ПАРИЖ, 14 мая. — Одна з місцевих часописів подає вістку, що серед французьких жовнірів наступив бунт. Жовніри, котрих змобілізовано для окупації округу Рур в Німеччині, піднесли бунт коли довідали ся, що Німеччина приняла вже аліантські условия в справі воєнних відшкодувань. Часопис заявляє, що бунт вибух в Тулоні серед жовнірів 112-го полку, котрі поважно зранили своїх резервних офіцерів.

Німеччина має бути розоружена до 30. червня. БЕРЛІН, 18 мая. — Аліанті вручили німечкому правительству ноту, в якій говориться, що до 30. червня Німеччина мусить себе розоружити. Після мирового договору Німеччина може мати не більше як стотисячну армію. Крім армії Німеччина мусить зменшити також до 15. липня число своєї поліції до 150,000. На будуче тільки ті фабрики в Німеччині зможуть продукувати амуніцію, котрі будуть мати на се дозвіл аліантської комісії.

Листи з старого краю.

Дорогий Товаришу! Дякую тобі за лист і за відомости про робітничий рух в Америці. В нас тут істнує тайна організація, яка поирає III. Інтернаціонал. Та мало зроблено успіху, бо сильна капіталістичная влада Румунії ужалла проти нас оружені сили і много наших героївських провідників та організаторів страйку засуджено на смерть, інших на довгі роки в'язниці. Знаходять ся там такі засудженні люди, які всім країні румунської держави крім Буконіни, бо сї щоби втримати ся, рішачи не виступають з II. Інтернаціоналу. До нашого тайного кружка належать і селяни, на котрих можна покластися. Много з наших товаришів були в армії Совітів в Росії, де котрі були в Росії в поволі, то ми ємо добре обознакомлені з тамошніми подіями, а також і зі стремлінням III. Інтернаціоналу і тому ми його поираємо. Коли в нас було вже чутти канонаду червоної армії, то наш кружок було розбито, бо почало було захвату духом помести і пані бабачки, що їх чекать. Я попереду був в армії Петлюри і борю ся за "визначені", поки не довідав ся про цілі III. Інтернаціоналу. Тоді почався в армії агітація і много я тоді навчив червоного візнак садалата, за що мене було переслідувано, і если-б я був не утік до червоноарміїстів, то був би досі на тамтїм світї. Я був в червоній армії через довгий час, поки не зістав ранений, відтак поїхав до дому. Однак тут зістав арештований і відданий до полевого суду і думав, що тепер вже розпорошо ся з життям. Але вийшов на волю. Прошу тебе товаришу, пиши нам деяких робітничих газет, з котрих можна-б де що довідатися, бо тут строга цензура.

Тов. Д. Юрчук з Еспанола, Онт. прислав нам до поміщення лист, який він отримав від свого краєва з Буконіни, з села Заставна. Беремо з него уривки:

Дорогий Країно! Дякую тобі за лист і за відомости про робітничий рух в Америці. В нас тут істнує тайна організація, яка поирає III. Інтернаціонал. Та мало зроблено успіху, бо сильна капіталістичная влада Румунії ужалла проти нас оружені сили і много наших героївських провідників та організаторів страйку засуджено на смерть, інших на довгі роки в'язниці. Знаходять ся там такі засудженні люди, які всім країні румунської держави крім Буконіни, бо сї щоби втримати ся, рішачи не виступають з II. Інтернаціоналу. До нашого тайного кружка належать і селяни, на котрих можна покластися. Много з наших товаришів були в армії Совітів в Росії, де котрі були в Росії в поволі, то ми ємо добре обознакомлені з тамошніми подіями, а також і зі стремлінням III. Інтернаціоналу і тому ми його поираємо. Коли в нас було вже чутти канонаду червоної армії, то наш кружок було розбито, бо почало було захвату духом помести і пані бабачки, що їх чекать. Я попереду був в армії Петлюри і борю ся за "визначені", поки не довідав ся про цілі III. Інтернаціоналу. Тоді почався в армії агітація і много я тоді навчив червоного візнак садалата, за що мене було переслідувано, і если-б я був не утік до червоноарміїстів, то був би досі на тамтїм світї. Я був в червоній армії через довгий час, поки не зістав ранений, відтак поїхав до дому. Однак тут зістав арештований і відданий до полевого суду і думав, що тепер вже розпорошо ся з життям. Але вийшов на волю. Прошу тебе товаришу, пиши нам деяких робітничих газет, з котрих можна-б де що довідатися, бо тут строга цензура.

Я також раджу тобі не їхати до дому, щоби не знанати той долі, яку знають тут люди. Тут сльози, горе, мукы і смуток. Страшні податки тажак над населенням. Остаєсь Твій, Д. Ю.

Тов. С. Заокіпник з Мус Джо, прислав нам до поміщення лист, який він отримав від Т. Грінченка з села Доршпінці, на Буконіні. Тов. Грінченко вийшов з Канади минушого року. Ось що він пише:

Товаришу! Я довго не давав про себе знати. Нуджа тут не дописався. Країна, щоб був пішов на мусдовський мості коміт головою, ніж жити тут в сему цинганському краю. Імать "по закону" останніх сім шквіратові шкуру, а не душу". Та і зуплати по закону останніх сім шквіратів не вийдеш нікуди, стій коло них як собака, виконуй все по їхньому, а як ні, то спривлять туди, де козам роги крутять. Все "по закону". Скажи що небузь кому, то понесе можлив сего світа. Все вернуло ся 500-600 років вад, а декотрі в камію добу. Прошу дай адреси американських і канадських часописів і вишлю мені кілька чисел. Твій, Теодор.

НАДІСЛАНЕ

ПІЗНАТИ ПАНА ПО ХОЛІВАХ. Едмонтон, Алта.

Стара народна пословиця каже: "пізнати пана по холвах". Так і се. Кожному сльозному робітничому відомо, що коли в якійсь місцевості робітники зорганізують ся в робітничее товариство і почнуть заопікуватись самі своєю власною долею, то патріотичні півки, котрі поважають тепер по всіх закутках Канади застичать на протих робітників різними голосами. Так сталося і в нас в Едмонтоні. Перше все скажу пару слів про

самий Едмонтон, щоби читачі, які не мали нагоди побувати в сій місцевості, довідались дещо про неї. Се є велике місто, оовало 65 тисяч всего населения, не має широко розвиненої індустрії, окружене доволка фермерами і майнами. Тому і характеру воно має більше фермерського центра. З тих фермерів, що живуть доволка Едмонтону, є оовало 35 процентів українців, котрі в великій більшості економічно знаходять ся в дуже незадовільному положенні. Ну, а вже звісно, що де є так велике число українських фермерів, то там не бракує і "народних дієчів". Се такі півки, що як зачуть де поживу, то скоро налетять, щоби "поработати на народній ниві". Своім центром ослуху вони мають Едмонтон, звідки час від часу відлітають фермери, коли чують, що хоч трохи зародило. До збирания сїєї поживи вони піл всякого літше виманити у фермера деякий грош. Підчас виборів вони агітували між фермерами за акубуд з буржуазних партій, — ліберальну або консервативну, — просто пролаючи тим партіям фермерські голоси. Деякі з тих дієчів сами хорували на манію величності старіи ся попусти до парламенту. Коли не було виборів, то тоді йшла агітація за бурсами та інститутами, розуміють ся "народними". З сею цілю вони не тільки їздили поміж фермерів, але еще по року скандали фермерів до Едмонтону, на візди, на котрих вони вже знали якими словами підіти фермера, щоби відшукати в него кілька десятків доларів, а то і соток. Хто дась більше, того викликували на сцену, самі панки підіймуть "на ура", описая помістять в газеті фотографію і т. д.

Так їх робітка продовжалась і хто знає, може ще і нині сим панкам со-зодко жито-б ся. Але ось як на зло, робітники, що зорганізувались в товаристві Самооброзования ім. Т. Шевченка, жали сим панкам на патріотичній зхвоті. Та так стали, що анї руш! Забогато вже було тої "народної роботи", щоби робітники дальше могли обходити її мовчки. Робітники почали отворити фермерам очі на роботу сих панків та і самі вже фермери почали пильнійше привидляти ся. А воли придлялись, то сказали до робітників: "І кому ми до сего часу буди-ли такі сльози? Чому ви до нас скоріше не прийшли? Та-ж ми такі самі робітники як і ви. Та-ж коли нам не вистарчає на прожитте хліба з ферми, то ми їдемо заробітати до майни та на секцію. А сї "народні дієчі" завісиди надькоували нас на робітників. Тепер ми прожинемо їх від себе, бо тут сїм, що еще в старім краю продала нас".

І вочувши такі балачини — фермерів, патріотичная братія заворушалась. Во на гірні сажанні собакі накинудсь в своїх часописях на укр. робітників міста Едмонтону. Хто з робітників не читав тих найбільшійших вулничних папківаїв, які вона містила в "Укр. Год." і "Кан. Фарм." Бачте товариші робітників і фермерів, як їх заболело? І палком слушно. Ажде если фермері перестануть їм давати, то тоді для них одинокий вихід: за шуфлю і на секцію. А вони вже так відикли відійти... Та многи з них зовсім і не знають, що попрацювати. Отже кождо-му буде зрозуміло, чому то вони кидали такі бляги на робітників. А вони се уміють: та-ж то пречинь самі редактори без газет. Се ті "політишени", що пообивали вже пороги сіль лібералам і консерватам, а тепер (готові і самому чертові слуги), абі лиш десь дозаріть. А коли вже дозаріть, то вони накинудсь на робітників. Але се вже нічого не поможє. І робітники вже їх добре пізнають і фермері вже пізнають. Всему буде кінець, так їх жебратий він приходить. А клевети, та злий підлий ліше скривляють самих робітників і отворять фермерам очі що се за люди. Ми, як сльозні робітники, не будемо уживати лажок, але маску з них будемо зривати при кождій нагоді. А тепер фермері і самі вже бачуть, що вони є, бо видно пана по холвах. Паїшка.

Дорогі Товаришу!

Післав Вам \$400 на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістий", щоби могли добути наших прокладних червоноцвітій патунатів, котрі запродують робітничі способи українських робітників і фермерів можним способом сего ті на потї тих працюючих робітків обї виділе жите. Проч з ними, ми без них обїдемо ся. Если хочуть істи, хай вадуть чесно на своє жите заробити в фабриці чи на фармі собі нас робітників.

Два долари пославлю від себе а другі два від т. Я. Атамаяка. З тов. привітом, М. Курганеня.

Дорогі Товаришу!

Колі т. Н. Сидерський вернув з загальних річних зборів У.Р.Д. і заявив, що він декларував від нашого відлуду \$100 на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістий", так ми зараз взяли ся за працю, щоби як найкоріше випонити наш обовозок. Відгортає представлєна "Бондарівна" в Колмені, з котрого було чистого приходу \$825. Відтак приготували друге представлєне "За правду і волю народу" і відібрали в Ферні. Тут владичє плічас представлєна роздано коверти і зібрано на пресовий фонд \$563.00. Отже по нині ми встигли зібрати \$700.05, що і вислаємо на підмогу нашій часописі. Разом з гіршими пислємамо також імена жертводавців:

Table with names and amounts: I. Григорчук \$10.00, M. Микитів \$5.00, I. Гаврилюк \$5.00, B. Сивчук \$2.00, M. Лазарук \$2.00, B. Сенчук \$2.00, C. Бобершшин \$2.00, D. Васильшин \$1.45, T. Н. Д. \$1.00, D. Васильшин \$1.00, I. Шлемко \$1.00, I. Повеліч \$1.00, A. Одіньський \$1.00, B. Андришій \$1.00, B. Стефак \$1.00, M. Андрос \$1.00, M. Руселішин \$1.00, C. Сиван \$1.00, P. Лукаш \$1.00, T. С. Шлемко \$1.00, A. Шлемко \$1.00, M. Семеншин \$1.00, C. Сеняч \$1.00, M. Борнісок \$1.00, O. Феєн \$1.00, C. Гуцулак \$1.00, K. Т. \$1.00, A. Лазарук \$1.00, G. Сеняч \$1.00, C. Мундазок \$1.00, T. Слюсар \$1.00, M. Марія Васильшин \$1.00, C. Лазарук \$1.00, B. Т. \$1.00.

Пресовий фонд "Укр. Роб. Вістий"

Назвонина колєкти на святї Першого Мая в Вінніпегу \$43.25, P. Костинюк, Брул \$6.00, I. Кифок, Плезні \$2.00, G. Кайсер, Сесфорд \$2.00, C. Галаважій, Вінніпег \$2.00, P. Юзів, Вінніпег \$1.00, P. Виворський, Аботсфорд \$1.00, E. Максим, Летбридж \$1.00, P. Аламбей, Вінніпег \$5.00, Петро Німілович, Мадонтон \$1.00, Д. Смал, Річі \$1.00, P. Піваноский, Вінніпег \$1.00, C. Почтар, Форт Франсес \$1.00, Від. У.Р.Д. в Дрогоцелер \$1.00, C. Юзюк, Стіфенфілд \$1.00, T. Ягода, Веланд \$1.00.

Дорогий Товаришу!

Післав Вам \$30.15 на нашу часопис "У.Р.В." на що зложило ся: з представлєна в Вест Торонто дня 8. мая \$30.15, а також датками \$20.65, за першомаяське число "У.Р.В." \$7.00 а \$2.50 за "Н. П."

Подаю Вам також до відома, що тутешнее музичное товариство "Бандурист" ухвало до грати місяць май в користь "Українських Робітничих Вістий" даром. Торонтоські товариші поставили допомогти нашій часописі чим тільки зможуть. Тепер зібравли листи і колектують на протих робітників різними голосами. Так сталося і в нас в Едмонтоні. Перше все скажу пару слів про

мочи нашій часописі і інституції Укр. Роб. Домов.

З тов. привітом, П. Терещакій.

Вегресія, Алта.

Товаришу! Товариство ім. Т. Шевченка в Ве-гресія, Алта. жертвує на підмогу "Укр. Роб. Вістий" \$20.00.

П. Несторук, секр.

Коблат, Онт.

Товаришу! Підчас побуту тут т. Гуцалюка, організатора У.Р.Д. саїдуочі товариші зложили на пресовий фонд "У.Р.В.":

Table with names and amounts: I. Марковський \$2, П. Моспан \$3, I. Касян \$1 і П. Антоніа \$1. З сїєї суми заплачено глаю \$2, а решта ослєла ся на пресовий фонд. Н. Г.

Монтреад, Кве.

Дня 17. цвітня на вічу в Монтреаді, на котрім говорив т. Н. Гуцалюк, присутні товариші попри жертви на Укр. Роб. Дім зложили також \$9.25 на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістий": T. Говичурк \$1.00, H. Мілохінський \$1.00, З. Грігорій \$1.00, Ю. Варанія \$1.00, C. Лазар \$1.00, M. Мул \$1.00, C. Студський \$1.00, C. Бєзрук \$1.00, A. Вальчук \$1.00, C. Болдський \$1.00, C. Говичурк \$1.00, C. Мельник \$1.00, H. Скало \$1.00, C. Свєртак \$1.00, Z. тов. привітом, M. Ф. Бурні.

Торонто, Онт.

Дорогі Товаришу! Пославлю Вам \$400 на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістий", щоби могли добути наших прокладних червоноцвітій патунатів, котрі запродують робітничі способи українських робітників і фермерів можним способом сего ті на потї тих працюючих робітків обї виділе жите. Проч з ними, ми без них обїдемо ся. Если хочуть істи, хай вадуть чесно на своє жите заробити в фабриці чи на фармі собі нас робітників.

Два долари пославлю від себе а другі два від т. Я. Атамаяка. З тов. привітом, М. Курганеня.

Колмен, Алта.

Колі т. Н. Сидерський вернув з загальних річних зборів У.Р.Д. і заявив, що він декларував від нашого відлуду \$100 на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістий", так ми зараз взяли ся за працю, щоби як найкоріше випонити наш обовозок. Відгортає представлєна "Бондарівна" в Колмені, з котрого було чистого приходу \$825. Відтак приготували друге представлєне "За правду і волю народу" і відібрали в Ферні. Тут владичє плічас представлєна роздано коверти і зібрано на пресовий фонд \$563.00. Отже по нині ми встигли зібрати \$700.05, що і вислаємо на підмогу нашій часописі. Разом з гіршими пислємамо також імена жертводавців:

Table with names and amounts: I. Григорчук \$10.00, M. Микитів \$5.00, I. Гаврилюк \$5.00, B. Сивчук \$2.00, M. Лазарук \$2.00, B. Сенчук \$2.00, C. Бобершшин \$2.00, D. Васильшин \$1.45, T. Н. Д. \$1.00, D. Васильшин \$1.00, I. Шлемко \$1.00, I. Повеліч \$1.00, A. Одіньський \$1.00, B. Андришій \$1.00, B. Стефак \$1.00, M. Андрос \$1.00, M. Руселішин \$1.00, C. Сиван \$1.00, P. Лукаш \$1.00, T. С. Шлемко \$1.00, A. Шлемко \$1.00, M. Семеншин \$1.00, C. Сеняч \$1.00, M. Борнісок \$1.00, O. Феєн \$1.00, C. Гуцулак \$1.00, K. Т. \$1.00, A. Лазарук \$1.00, G. Сеняч \$1.00, C. Мундазок \$1.00, T. Слюсар \$1.00, M. Марія Васильшин \$1.00, C. Лазарук \$1.00, B. Т. \$1.00.

Бєзменних 435, З представлєна "Бондарівна" \$25, П. Баранок \$5.00.

Разом \$70.05

За віздіт У. Р. Д. I. Стокалок, секретар.

Дрогоцелер, Алта.

Комітет тутешнього відлуду У. Р. Д. злав ся в робітничій тайній збірков на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістий". Згладний комітет зібрав \$47.65, що прощу поквитувати на сторінках нашої часописи.

Жертвовади саїдуочі товариші:

Table with names and amounts: I. Барішан \$6.15, M. Мадельський \$5.00, P. Мадельський \$5.00, H. Харик \$3.00, H. П. Давидюк \$3.00, I. Костюк \$2.00, O. Глушко \$2.00, A. Цвігув \$2.00, C. Никифорак \$1.00, Ф. Забарюк \$1.00, H. Гіль \$1.00, П. Перковник \$1.00, J. Кобляк \$1.00, C. Небога \$1.00, Д. Небога \$1.00, B. Семотюк \$1.00, П. Іванчук \$1.00, Гр. Тішер \$1.00, Ю. Бурка \$1.00, M. Беркоша \$1.00, I. Семотюк \$1.00, Д. Савчук \$1.00, П. Захарук \$1.00, I. Стефанюк \$1.00, П. С. Гута \$1.00, I. Ангел \$1.00, J. Серєда \$1.00, T. Серєда \$1.00, I. Пазиак \$1.00, A. Базарук \$1.00.

Разом \$47.65

В імени місцевого відлуду У. Р. Д. і "У. Р. В." складало всім жертводавцям шпуру полку і ключу: Товариші робітників і фермерів! Не забуваймо про свою робітничу часопис "У. Р. В.". Постараймо ся, щоби наша часопис "У. Р. В." на заїсть нашим ворогом була найсильнійша, покажемо, що ми є сльозні і рішачи сини своєї країни.

За комітет Д.

СПРАВОЗДАНЕ ЗАПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ В ГЕМІЛТОНІ.

Гемілтон, Онт.

В марті 1920 р. за ініціативою місцевих товаришів ім. Т. Шевченка і М. Пашкевича зістав заснований в Гемілтоні комітет помічї бідним воякам і сиротам на Україні, який злав ся збірков жертв на сю цілю. До сїєї пори комітет грошій на призначену цілю не вислав іза браку відповідної комунікації і не був певний, що гроші дійдуть на місце призначеня. Через укр. червоний хрест, або на руки укр. горожанського комітету у Львові, також комітет грошій переслав не хотів, бо не бажав, щоби сї гроші поплили до Силь-Стових, до Праги або були зужиті на контрреволюційні цілі в Галичині. Таких комітетів, які складали-б ся з бідних елементів і якими робітники могли-б вірити, в Галичині нема. Крім того ми не певні, що польська почта сї гроші допущала-б бути, если-б навіть сї гроші і були вислані в призначенее місце.

Грошій в банку зложених на імя комітету є всего \$500.00. На початку заснования комітету було вложено до банку \$36.00, товариство ім. Т. Шевченка пожертвоувало на сю цілю прикінї марта с. р. \$139.00, а решта грошій зібрані були в ріжні часи.

В цвітні с. р. відлуду ся друге загальнее віче в сій справі, на котрім вивібрано новий комітет, який складаєть ся з 6-ох осіб, а також на сїм вічу прийнято саїдуочу резолюцію: 1) гроші згаданих грошій не посилають.

Антох Pacholok 101 Gouals Ave. Sault Ste. Marie, Ont (41)

ПОШКУЮЮ свого першого брата Петра Пілічука, з села Угрина, повіт Чортків, що він про него знав або він сам, прощу написати на адресу: Antoh Pacholok 101 Gouals Ave. Sault Ste. Marie, Ont (41)

ПОШКУЮЮ в важній справі Федька Олійника, з села Неполовець, Буконіна. Перебував колиш в Едмонтоні. Хто би про него знав або він сам хай напише на саїдуочу адресу: Geo. Nykolajczuk MeBride, B. C. (42)

ПОШКУЮЮ Дмитра Колодія, з Галичини. Перебував колиш в Торонто. Далого, що моя жінка померла, мені конечно треба порозуміть з Колодієм. Зголошуватись на адресу: Nykola Terleekyj 504 Queen St. W. Toronto, Ont. (41)

ПОШКУЮЮ свого брата Юрка Василя, котрий шість місяців тому назад перебував в околицях Салт Сейнт Мері. Хто би про него знав, прощу повідомити мене на адресу: Jakob Wasyluk Box 204 Iroquois Falls, Ont. (41)